

Lubomír Tichopád

SCÉNÁŘ

Dne 24.dubna 2019 jsme navštívili pana Lubomíra Tichopáda v Suchých Lazcích. Přišli jsme, aby jsme si vyslechli jeho příběh a natočili s ním reportáž.

Pan Lubomír Tichopád se narodil 7. ledna 1934. Měl sedm sourozenců a všichni s rodiči žili společně v Ostravě v bytě o dvou pokojích.

Když mu bylo pět let, do jeho života zasáhla válka. Jeho dva nejstarší bratři byli nasazeni na práci do Německa v rámci totálního nasazení. Protože na tom jeho rodina nebyla sociálně nejlíp, byl v osmi letech poslán rodiči k sedlákům na venkov. Jeho rodina využila programu charity na podporu chudých rodin. *„Charita prostě organizovala vývoz děcek těch rodičů, kteří o to měli zájem, do bezdětných rodin. Byl to takový charitativní úkaz.“*

Pan Lubomír nám vyprávěl, že u sedláků se mu moc nedařilo a nevycházel s nimi dobře, tak ho poslali domů. *„Když jsem šel z nádraží v Ostravě potmě domů, tak mi tak dělalo, no tak jsem na ně měl “pěkné” vzpomínky jako na křestany, ale došlo mi to, až jsem měl svoje vlastní děcka.“*

Na konci války prožil v jedenácti letech frontu na Jižní Moravě. „*Tak já jsem prožil frontu na jižní Moravě. No ale skutečnou frontu, skutečnou válku, kde jsme se skrývali v bytech a nad náma prostě hořelo a litaly prostě granáty, takže to nebyla žádná procházka růžovým sadem.*“

Vzpomínal na to, jak se k sobě lidé chovali. „*Měl jsem jedenáct roků, když šla fronta přes tu dědinu, kde jsem byl, kde hořely chalupy, hořely stodoly a lidé se modlili k sv. Antoníčkoví, aby se měli dobře. Když vylezli z krytu, tak najednou na to zapomněli, třeba si neuměli jeden druhému ani pomoci. To jsou takové ty moje zážitky. Získal jsem prostě takto určitý názor na náboženství. Tím pádem ti, kteří se nejvíce modlili, ti nejméně pomáhali ostatním, těm postiženým, kteří vyhořeli, tak to jsou takové moje zážitky z války.*“

Válka na něj působila špatně. Zanechala v něm silné dojmy. „*Když jsem viděl první mrtvolu, tři roky se mi o tom zdálo v noci. Nebylo mi dobře. Když jsem viděl na poli nějakou takovou, ještě no prostě bylo teplo, nebylo to příjemný.*“

Válka skončila a situace se pomalu uklidňovala. „*Měli jsme za úkol obejít každý ta políčka, a kde jsme našli nějakou municí, označit to praporkem. Ti staří to potom likvidovali, my jsme byli*

děcka, tak jsme to jenom proběhli. No, hráli jsme si taky s kulometama, ale nebylo to moc příjemné.“

Po válce si přivydělával v zahradnictví a jako zedník. Poté se vyučil zámečníkem. Vrátil se do Ostravy, v roce 1955 se seznámil s manželkou a o dva roky později se vzali a přestěhovali se do Suchých Lazců. Při zaměstnání studoval průmyslovou školu, poté působil jako vedoucí skladu a výroby. Dnes je jeho koníčkem rodina. *„Máme velkou rodinu, tak se pořád věnujeme rodině, máme devět pravnuků, sedm vnoučat, takže máme se o co starat.“*

Jaké je vaše životní motto? *„Chtěl bych, aby byl mír pro všechny.“*